

Η σημασία της συζήτησης

<<Η διαφανής γλώσσα είναι μια γλώσσα επίσημη, καθαρά μηχανική, λειτουργική, που στερείται κάθε αμφισημία. [...] “Όταν δύο άτομα ακούν την ίδια λέξη, δε σκέφτονται ακριβώς το ίδιο πράγμα, κι αυτή η διαφορά, όσο μικρή κι αν είναι, απλώνεται σαν ένα κύμα και καλύπτει όλη τη γλώσσα. [...] Γι’ αυτό κάθε κατανόηση είναι ταυτόχρονα και ακατανοησία· κάθε ταύτιση ιδεών και συναισθημάτων ταυτόχρονα και διάσταση”>>

“Η κοινωνία της διαφάνειας”, Byung-Chul Han

Αιτία για την συγγραφή και την κατάθεση αυτού του κειμένου είναι μια σειρά προβληματικών που έχουν αναδυθεί και ενταθεί στο NAP και στη νΚΑ τα τελευταία 2 χρόνια. Οι προβληματικές δε γεννήθηκαν τώρα ούτε είναι ζήτημα προσώπων. Για εμάς αποτελούν αντιφάσεις που θα ακολουθούν την πορεία του NAP και της νΚΑ στο βαθμό που δεν επιλύονται. Επιλογές για τη γραμμή, τη λογική και τη φυσιογνωμία. Για τον πολιτισμό και τη λειτουργία μας. Για τη σημασία της συζήτησης και της προσέγγισης της πολιτικής ως συζήτησης και όχι ως δουλειά, καθήκον, στείρα ηθική, καταναγκασμό. Επιλογές που σχετίζονται με το αν θα μπορούμε να συνεννοούμαστε σε βαθύτερο επίπεδο έστω και μεταξύ μας ή απλά θα συμφωνούμε όλοι μαζί, σε διαφορετικό πλαίσιο για τον καθένα.

Εδώ και περίπου δύο χρόνια τώρα, η νΚΑ και το NAP κατ’ αναλογία (αλλά και με ανεξάρτητους ρυθμούς) με το εργατικό και ευρύτερο λαϊκό κίνημα, τη νεολαία και κάθε φωνή αντίδρασης στον σύγχρονο ολοκληρωτικό καπιταλισμό περνούν μια βαθιά κρίση. Η κρίση αυτή αποτελεί κρίση της πολιτικής φυσιογνωμίας και πρότασής μας και έχει αποτελέσει την αφορμή για εκτεταμένη κουβέντα και προβληματισμό εντός και εκτός της οργάνωσης σχετικά με ζητήματα γραμμής, ιεράρχησης και κριτηρίων. Σε αυτό το γενικότερο κλίμα προβληματισμού θέλουμε και εμείς να συμβάλουμε κατά το δυνατόν, περιγράφοντας μια λογική πίσω από τα διάφορα φαινόμενα προβληματικών που αντιμετωπίζουμε προσωπικά και συλλογικά όλο το προηγούμενο διάστημα. Παρακάτω θα προσπαθήσουμε να κωδικοποιήσουμε τις βασικές αιτίες της προβληματικής της πολιτικής μας γραμμής αλλά κυρίως του τρόπου σκέψης μας που με βαθύτερο τρόπο εκφράζεται σε όλα όσα κάνουμε και λέμε. **Θέλουμε με δύο λόγια να σχολιάσουμε και τις αιτίες και τα αποτελέσματα αυτών και να προσπαθήσουμε να προτείνουμε κάποια βασικά κριτήρια βάσει των οποίων θα πρέπει να εργαστούμε συλλογικά το επόμενο διάστημα, τόσο για να είμαστε περισσότερο αποτελεσματικοί όσο και για την καταπολέμηση πολλών παθογενειών που δημιουργούνται στη νοοτροπία και τη συνείδησή μας.**

Το NAP αποτελεί ρεύμα που γεννήθηκε μέσα από χρεοκοπία του παραδοσιακού κομμουνιστικού κινήματος και του ΚΚΕ στην Ελλάδα. Η χρονιά ίδρυσής του, η χρονιά της πτώσης του Τείχους του Βερολίνου και του Υπαρκτού Σοσιαλισμού, συμβολίζει πάνω στο σώμα του NAP και του κόσμου της διάσπασης του ΚΚΕ τη μεγάλη τομή με την παραδοσιακή πολιτική έκφραση των κομμουνιστικών ιδεών. **Οι συλλογικές αναλύσεις και συμβολές του ρεύματος αυτού τα επόμενα χρόνια (ολοκληρωτικός καπιταλισμός, κριτική στην ΕΣΣΔ, Νέο Εργατικό Κίνημα κτλ) αφορμόνταν από την ανάγκη κατανόησης της κοινωνικής και πολιτικής πραγματικότητας γύρω μας και τη διάθεση εξαγωγής συμπερασμάτων που θα είναι ικανά να χρησιμοποιηθούν για τη συνέχεια της μεγάλης**

διαρκούς υπόθεσης της απελευθέρωσης του ανθρώπου από την εκμετάλλευση, την καταπίεση και την αλλοτρίωση. Αυτή την ανάγκη αποτυγχάνουμε στο σήμερα να προσεγγίσουμε. Η πολιτική μας λογική πολύ περισσότερο **φαίνεται να καταλήγει στο πώς θα διατηρήσουμε τις δυνάμεις μας και πώς θα αναπαράξουμε το ΝΑΡ με όρους δομής και αριθμών, στο πώς θα αντέξουμε στην περίοδο κινηματικής υποχώρησης.** Αντίθετα αφήνουμε πίσω λόγω διολίσθησης (σε βάρος των “άμεσων” καθηκόντων, των οργανωτικών κτλ) ή και λόγω συνειδητά χαμηλότερης ιεράρχησης, το πώς θα αντιμετωπίσουμε τα νέα ζητήματα της σύγχρονης ζωής, της καθημερινότητας, της πολιτικής ανατροπής και ρήξης με έναν πιο εξελιγμένο και αποτελεσματικό από ποτέ καπιταλισμό. Αλλά ακόμα και την προσέγγιση των οραμάτων που μπορούν να δώσουν απαντήσεις στην τεράστια διάχυτη μάζα της πληττόμενης κοινωνικής πλειοψηφίας, δηλαδή της χαράς, της ισότητας και της ευτυχίας.

Οι αναλύσεις και οι θεωρητικές μας επεξεργασίες αλλά πολύ περισσότερο οι πολιτικές μας επιλογές δεν καταφέρνουν να κατανοήσουν, να αναγνώσουν και να επιδράσουν στην πραγματικότητα σε βάθος. Πολλώ δε μάλλον, εμμένουν σε σχηματοποιήσεις και επεξεργασίες είτε παραδοσιακές Μαρξιστικές-Λενινιστικές, είτε και στη λογική του ρεύματος της επαναθεμελίωσης, χωρίς όμως σχέση με το σήμερα, σαν ευαγγέλια και σαν “Νόμους χαραγμένους στην πέτρα”. Παράλληλα και σε συνδυασμό με την προαναφερθείσα ελλειμματική προσέγγιση, έχει εδώ και πολλά χρόνια (το πόσα και το πώς ακριβώς ίσως δεν αρμόζει σε εμάς αλλά στη συλλογική κουβέντα να το κρίνει) δημιουργηθεί και ακολουθείται μια εξαιρετικά στρεβλή αντίληψη για την πολιτική θεωρία και πράξη. **Συχνά λέμε ότι η πολιτική είναι τέχνη.** Σε αυτή τη φράση εκφράζονται με ξεγυμνωμένο τρόπο οι δύο βασικές μεγάλες μας παθογένειες: **Από τη μια το ξέκομμα της πολιτικής από την διερευνητική, τεκμηριωμένη, αναλυτική και πέρα από δογματισμούς βάση της** (εμβάθυνση της ανάλυσης, των εργαλείων, της κατανόησης της πραγματικότητας ώστε να μπορέσει να επέλθει και η αλλαγή της). **Από την άλλη, η πολιτική θεωρείται προνόμιο και ασχολία των πιο ικανών, των πιο καλλιεργημένων, των πιο καταρτισμένων, ταυτίζεται με μια “εξωτική δεξιότητα”, όπως η καλλιτεχνική δραστηριότητα και ασυνείδητα ή συνειδητά αντιμετωπίζεται ως ένας “στίβος για τους ειδικούς-καλλιτέχνες” της, ατομικούς ή συλλογικούς.** Η πολιτική λαμβάνει στον τρόπο σκέψης μας ασυνείδητα ή συνειδητά χαρακτηριστικά μιας συνομιλίας και συνδιαλλαγής μεταξύ πρωτοποριών, οργανώσεων, κομμάτων και πολιτικών σχεδίων αντί για μια πολύπλοκη διαδικασία που στην πραγματικότητα εμπλέκει διαλεκτικά τόσο το ατομικό με το συλλογικό όσο και το υποκειμενικό με το αντικειμενικό, το προσωπικό με το πολιτικό αλλά και συνολικά “την πρωτοπορία” με “την τάξη”.

Με αφορμή μια σειρά πρόσφατων παραδειγμάτων, τα οποία συμπυκνώθηκαν κυρίως γύρω από το ζήτημα των μετώπων και της μετωπικής πολιτικής (χωρίς να σημαίνει ότι τα μέτωπα είναι ο “δαίμων” ή η αιτία των πολιτικών μας προβλημάτων) φανερώθηκε και η αντίληψή μας αυτή για την πολιτική. Πρακτικά φαίνεται ότι σαν οργάνωση θεωρούμε ότι το προνομιακό πεδίο για τη μετατόπιση των συνειδήσεων και τη διάδοση των ιδεών και των πολιτικών μας προτάσεων είναι η πολιτική κορυφών, η συνάντηση πολιτικών ρευμάτων από τα πάνω. Εδώ πρέπει να είναι ξεκάθαρο πως δε μιλάμε για μια οργανωτική πλευρά την μετωπικής πολιτικής ή και οποιασδήποτε άλλης πρότασης. Δε μιλάμε απλά και μόνο για την πολιτική με διαδικασίες “μόνο από τα πάνω” χωρίς γείωση με όλα τα μέλη της οργάνωσης, τους αγωνιστές και το κίνημα (παρότι και τέτοιες κινήσεις υπήρξαν όπως πχ η πρωτοβουλία του BlockIt που δεν συζητήθηκε καν στις ΟΒ της σπουδάζουσας αλλά απλά ήρθε ως μια προαποφασισμένη γραμμή για σχολιασμό). Μιλάμε αντίθετα για τη νοοτροπία που μας διέπει ώστε ακόμα και να εκτελεστεί ιδανικά μια δεδομένη γραμμή (γίνουν ένα σωρό “διαδικασίες βάσης” παράλληλα με μια προσπάθεια σύγκλισης των πολιτικών γραμμών σε επίπεδο οργανώσεων ή πρωτοποριών) **η τελική της**

χρησιμότητα-αποτελεσματικότητα και πορεία αφορά την συζήτηση, συμφωνία και συσχετισμό μεταξύ των πρωτοποριών. Η επαναστατική πολιτική καταλήγει να σημαίνει το να κάνεις πολιτική βασικά με άλλους επαναστάτες-πρωτοπορίες, αντί για μια διαρκή και επίπονη προσπάθεια να μεταφέρεις την πολιτική στο επίπεδο της ίδιας της πληττόμενης πλειοψηφίας. Αυτό είναι εν τέλει το καθοριστικό κριτήριο και με μια τέτοια λογική θα μπορούσε κανείς να δώσει απαντήσεις.

Αυτή η αντίληψη για την πολιτική είναι σε αντιδιαστολή με τα κριτήρια που εκφράζουμε (τουλάχιστον διακηρυκτικά) και αποτελεί σε μεγάλο βαθμό υπαναχώρηση σε σχέση με την αναγκαία παρέμβαση και λογική που αντιστοιχεί σε μια επαναστατική γραμμή εν έτει 2017. Στην απόφαση του 1^{ου} Συνεδρίου, στην κριτική στην ΕΣΣΔ βγάσαμε μεταξύ άλλων τα εξής συμπεράσματα:

-Κριτήριο για τον εργατικό δημοκρατικό χαρακτήρα του κράτους δεν είναι ο φορέας που παίρνει την εξουσία αλλά η πολιτική δραστηριότητα, αυτενέργεια, αυτοδιεύθυνση και οι μορφές που την προωθούν. Αντίστοιχα κριτήριο για τον πραγματικό προσανατολισμό του κόμματος δεν είναι οι διακηρύξεις του αλλά ο ρόλος του στην τροφοδότηση της πολιτικής χειραφετικής δραστηριότητας των εργαζόμενων, στην προώθηση μορφών αυτοδιεύθυνσης της τάξης και απονέκρωσης του κράτους, στην ανάπτυξη της πιο δημιουργικής εργατικής δημοκρατίας πρώτα απ' όλα στο ίδιο το εσωτερικό του.

- Τελικά, κριτήριο για την μετάβαση προς τον κομμουνισμό δεν μπορεί να είναι η αύξηση της παραγωγικότητας και η μεγέθυνση της οικονομίας αλλά η διεύρυνση του "Βασιλείου της ελευθερίας", του ελεύθερου χρόνου, της απελευθερωμένης δημιουργικής δραστηριότητας του κοινωνικού ατόμου.

- Όπως έδειξε η ιστορική εμπειρία ιδιαίτερα της ΕΣΣΔ, η κυριαρχία των κομμουνιστικών τάσεων μετά την επανάσταση πάνω στις αστικές σχέσεις που συνεχώς αναγεννάει η κληρονομημένη από τον καπιταλισμό πραγματικότητα δεν είναι εγγυημένη από τον αυτοματισμό της οικονομίας, ούτε από την πολιτική εξουσία, αλλά κρίνεται για ένα ιστορικό διάστημα από την ταξική πάλη, την πολιτική δράση, πρωτοβουλία και αυτενέργεια των εργαζόμενων και από το βάθος των κοινωνικών μετασχηματισμών. Η συνεχής επανάσταση, η διαρκής επαναστατικοποίηση των οικονομικών, κοινωνικών και πολιτικών σχέσεων είναι η μόνη εγγύηση για την τάση προς τον κομμουνισμό.

Τα παραπάνω συμπεράσματα εμπεριέχουν για εμάς κάποιες θεμελιώδεις και αναγκαίες λογικές σχετικά με τις πρωτοπορίες και τη σημασία τους. **Αυτές οι λογικές και τα συμπεράσματα δε θα έπρεπε να εκλείπουν από τον πυρήνα της σκέψης μας. Αποτελούν κεκτημένο της οργάνωσης και όχι απλά μια εξεζητημένη προσωπική ή συλλογική άποψη.** Πρέπει να προβληματιστούμε ουσιαστικότερα ως προς το γιατί δεν υπάρχουν στη συζήτηση αλλά και γιατί οι επόμενες αποφάσεις μας έρχονται σε αντίφαση με αυτά. Προσπαθώντας να χτίσουμε πάνω στα παραπάνω, τα οποία θεωρούμε χρήσιμα για να πιάσουμε και ερωτήματα του σήμερα στην οργάνωση και ευρύτερα, παραθέτουμε τα παρακάτω κριτήρια σκέψης:

-Οι πρωτοπορίες (κόμματα, οργανώσεις κτλ) δεν μπορούν ποτέ να είναι ο απόλυτος και τελικός δείκτης για τη φυσιογνωμία και την κατεύθυνση του κράτους, της ταξικής πάλης ούτε και του βαθμού χειραφέτησης της τάξης και του ατόμου. Καθοριστικός δείκτης είναι η καθεαυτή πολιτική παραγωγή και δράση από την πληττόμενη πλειοψηφία, τα βήματα που μετρά στη χειραφέτηση της συνείδησής της και της αυτοδιάθεσής

της, σε ισότιμη και διαλεκτική σχέση με τις πρωτοπορίες. Ισότιμη δε σημαίνει ίση σε κάθε στιγμή, καθώς οι διαφορετικοί βαθμοί συνείδησης είναι αντικειμενικοί. Με άλλα λόγια, δεν μπορεί να υπάρχει πλήρης χειραφέτηση της τάξης χωρίς την παράλληλη πορεία αναίρεσής της ως τάξη. Αυτή η διαδικασία σημαίνει έμμεσα και την σταδιακή εξαφάνιση της πρωτοπορίας, μέσω της καθοριστικής της διεύρυνσης, όχι με όρους εντάξεων, μελών κτλ αλλά με όρους κατάκτησης ανώτερου βαθμού συνείδησης και δυνατότητας αυτοδιάθεσης από την κοινωνική πλειοψηφία.

-Η πραγματική χειραφέτηση του ανθρώπου περνά μέσα από την κατάκτηση στην καθημερινή του ζωή, μιας ελεύθερης και χωρίς καταναγκασμό δραστηριότητας. Αυτή η δραστηριότητα δεν μπορεί παρά να καλλιεργείται συνεχώς, ακόμα και πριν την επανάσταση. Η τάξη πρέπει να διαπαιδαγωγηθεί στην άσκηση εξουσίας πάνω σε πολιτικά ζητήματα (και η πρωτοπορία στην εκχώρηση αυτής) αλλά και πάνω στην οργάνωση, διαχείριση και αξιοποίηση του χρόνου της. Ο χρόνος, η ποιότητά του και η αξιοποίησή του συνδέεται άμεσα με τον καταμερισμό εργασίας κάθε τύπου. Στο βαθμό που ο άνθρωπος δεν έχει την ικανότητα και τη δυνατότητα αποτελεσματικής οργάνωσης του χρόνου και της ζωής του, τείνει να εντάσσεται σε καταμερισμούς και ιεραρχίες, που αναπαράγουν την υποτελή, εξαρτημένη του θέση (τόσο με όρους εξουσίας όσο και με όρους αντικειμενικής διαφοράς δυνατοτήτων των "από κάτω" με τους "από πάνω").

-Η απελευθέρωση του ανθρώπου δεν είναι νομοτέλεια και δεν εξαρτάται μόνο από αντικειμενικούς δείκτες ή αφαιρετικά περιεχόμενα-προγράμματα. Αντίθετα κατακτιέται κάθε στιγμή μέσα από την πάλη και τη δράση του.

-Όλα τα παραπάνω σκιαγραφούν μια λογική που αντιμετωπίζει πραγματικά την πρωτοπορία και την τάξη με όρους πρωταρχικού και καθοριστικού. Η καθοριστικότητα, δεν σημαίνει μόνο ότι "χωρίς αυτό δεν γίνεται" αλλά και ότι δεν υπάρχουν υποκατάστατα για την χειραφέτηση που κατακτιέται μέσα από την άσκηση πολιτικής από την πληττόμενη κοινωνική πλειοψηφία αλλά και από τον καθένα και την καθεμία ξεχωριστά. Μέσα από αυτή τη λογική θα πρέπει να αντιλαμβανόμαστε και την τριπλέτα κόμμα-μέτωπο-κίνημα και όχι από μια μηχανιστική σκοπιά που "πρωταρχικό" σημαίνει πρώτο και "καθοριστικό" σημαίνει αναγκαίο βάρος.

Αυτά τα κριτήρια σκέψης χάνονται κατά την άποψή μας σε μεγάλο βαθμό στην εσωτερική συζήτηση της οργάνωσης αλλά και στον τρόπο με τον οποίο ιεραρχούμε. Σε μεγάλο βαθμό η λογική μας προσεγγίζει σε μια πολύ λιγότερο σφαιρική και πολύ γραμμικότερη αντίληψη. Αδυνατούμε συστηματικά να αντιληφθούμε ότι μπορεί τα κεντρικά μας προτάγματα (που σε μεγάλο βαθμό αποτελούν ανακύκλωση της λογικής του επαναστατικού Μαρξισμού του 20^{ου} αιώνα) μπορεί όχι απλά να μην αρκούν για την επανάσταση, αλλά να μην αρκούν ούτε καν για να εμπνεύσουν εμάς τους ίδιους. Στην "Πρόταση για την Προγραμματική διακήρυξη του NAP για την κομμουνιστική απελευθέρωση" που ψηφίσαμε το 2013 στα πλαίσια του 3^{ου} Συνεδρίου λέμε:

"Οι όροι «δημοκρατία», «σοσιαλισμός», «κομμουνισμός», «κοινωνική χειραφέτηση», «επανάσταση» δέχτηκαν σοβαρά πλήγματα από τις θύελλες του 20ού αιώνα. Η δημοκρατία εξαιτίας και της αντιδραστικής μετάλλαξης που υφίσταται η αστική δημοκρατία στα μάτια πολλών ταυτίζεται με την άγρια εκμετάλλευση, τη νεοαποικιοκρατία, την οικονομική και εξωοικονομική βία. Ο σοσιαλισμός ταυτίζεται με τις μεταλλαγμένες σοσιαλφιλελεύθερες εκδοχές του ή τα γραφειοκρατικά εκμεταλλευτικά καθεστώτα. Ακόμη και η επανάσταση συνδέεται με την αδιέξοδη βία και την τρομοκρατία (που αρνούνται στην πραγματικότητα την επανάσταση) ή με ένα μονόπρακτο-

καρικατούρα της επίθεσης στα «Χειμερινά Ανάκτορα». Απ' όλους τους όρους που εξέφρασαν μεγάλες ελπίδες για το μέλλον ο κομμουνισμός υπέστη τη μεγαλύτερη φθορά. [...]”

Ταυτόχρονα λες και δεν σημαίνουν τίποτα στην πράξη όλα αυτά, καταλήγουμε στην προσθήκη της φράσης “για την κομμουνιστική απελευθέρωση” με σκοπό να εκφράσουμε αυτή την υπόθεση, την ανολοκλήρωτη τομή με τη σύγχρονη καπιταλιστική κοινωνία. Η νοηματοδότηση εννοιών όπως ο κομμουνισμός είναι φυσικά ανοιχτό και σημαντικό ζήτημα αλλά μια επιδερμική προσέγγισή τους (πχ η χρήση μιας λέξης σε ένα όνομα) δεν φτάνει για κάτι τέτοιο. Αυτή η λογική και τρόπος λειτουργίας είναι χαρακτηριστικός της προβληματικής που περιγράφουμε. Στον πυρήνα της λογικής μας προτιμούμε να αναγνωρίσουμε μια αλήθεια και να την απαντήσουμε με “μια από τα ίδια” τρόπο, παρά να γίνουμε αιχμηροί με τους εαυτούς μας και να σκάψουμε βαθύτερα. Καταλήγουμε πολλές φορές σε τυπικές αποτιμήσεις και ακραίους αφορισμούς πιο εύκολα από ότι στο να παραδεχτούμε ότι κάποια λογική μας είναι ξεπερασμένη ή ελλιπής. Με δεδομένη αυτή την ουσία του πολιτικού προβλήματος θα αναλύσουμε παρακάτω μέσω ποιών φαινομένων εκφράζεται εσωτερικά και εξωτερικά αυτό και πώς επηρεάζει συλλογικά και ατομικά το NAP και τη νΚΑ αλλά και τους αγωνιστές στους οποίους αναφερόμαστε.

Ειδικά από την περίοδο του '12 και μετά η αντιπαράθεση απόψεων και αντιλήψεων στην οργάνωση άρχισε να εντείνεται σαν λογικό επακόλουθο της δυσμενούς κατάστασης για την πληττόμενη πλειοψηφία και την ανησυχία του κόσμου της οργάνωσης να προσεγγιστεί μια γραμμή αντίστοιχη της περιόδου. Παράλληλα, και συχνά σαν απάντηση στην αντιπαράθεση, εισάγεται στην κουβέντα και την εσωτερική μας ζωή η “επίκληση στην πειθαρχία”. **Αυτή παρουσιάζεται ως απαύγασμα της κομμουνιστικής φυσιογνωμίας και αναγκαίο χαρακτηριστικό κάθε μέλους, αλλά και ως λύση στο “πρόβλημα” της εσωτερικής διαφωνίας, ενώ φέρνει στο προσκήνιο την δημοκρατική ενότητα δράσης σαν βασική αρχή λειτουργίας. Στην πραγματικότητα πρόκειται για μια γραφειοκρατική, διοικητική λογική διαχείρισης της εσωτερικής συζήτησης. Παράλληλα, σαν αρχή λειτουργίας, η δημοκρατική ενότητα δράσης τείνει σε έναν ιδιότυπο δημοκρατικό συγκεντρωτισμό όπου απαιτείται ενιαιότητα και όχι ενότητα στην δράση.** Αντί για την περιγραφή στόχου και κριτηρίων δράσης, τα οποία μπορούν να προσεγγίζονται ενιαία αφήνοντας χώρο για εξειδίκευση και διαφορές στην υλοποίηση, συχνά περιγράφεται και απαιτείται συμμόρφωση με πανομοιότυπα τακτικά βήματα που πρέπει να υλοποιηθούν παντού ίδια. Αυτή η κατάσταση, πέρα από συγκεντρωτική σε σχέση με τον ρόλο των ΟΒ σαν χώρο εξειδίκευσης της γραμμής, ανά περιπτώσεις, οδηγεί και σε **αντιφατικό, μη υλοποιήσιμο σχέδιο (πχ ΕΑΑΚ-ΑΡΕΝ). Δυσκολεύει ακόμα την αποτίμηση** από την οργάνωση, με την συζήτηση να εστιάζει στο ποσοστό των βημάτων-στόχων που κάθε οβ και σύντροφος/ισσα υλοποίησε αντί του πολιτικού διαταύτα, ενώ η ευχή “αν είχαμε όλοι υλοποιήσει ενιαία, το αποτέλεσμα θα ήταν άλλο” προβάλλεται σαν απάντηση στην εκάστοτε αποτυχία της γραμμής μας.

Σημαντικότερο όμως πρόβλημα που γεννά αυτή η λογική της πειθάρχησης **είναι η αγκύλωση που προκαλεί στην ουσιαστική συζήτηση και διαπάλη.** Με αφορμή περιστατικά όπου διαφορετικές απόψεις εκφράζονται με τον ένα ή άλλο τρόπο, η συζήτηση εστιάζει στην παραβίαση ή όχι της δημοκρατικής ενότητας δράσης, χάνοντας ή υποβαθμίζοντας τον όποιο πυρήνα και περιεχόμενο της συγκεκριμένης διαφωνίας. Έτσι καθίσταται αδύνατη η ουσιαστική, πολιτική συζήτηση επί απόψεων, αναλύσεων και αντιλήψεων που υπάρχουν αντικειμενικά στην οργάνωση. Ακόμα και η απόρριψή τους παίρνει περισσότερο οργανωτικό χαρακτήρα αντίδρασης σε μια “κακή φυσιογνωμία” παρά αποδόμησης ή διαφωνίας με πολιτικά επιχειρήματα. **Όμως πέρα από την κάθε**

συγκεκριμένη διαφωνία, ο κόσμος της οργάνωσης μπαίνει στη λογική να “κρατήσει τα μπόσικα” στην όποια εμφανιζόμενη διαφορετική αντίληψη, φτωχαίνοντας συνολικά το πολιτικό μας επίπεδο και αντιμετωπίζοντας με καχυποψία κάθε τι καινούριο ή φαινομενικά καινούριο και διαφορετικό.

Τελικά, βάσει των παραπάνω, σφραγίζεται και ολόκληρη η λειτουργία της οργάνωσης. Η θεματολογία των ΟΒ καθορίζεται από τις εισηγήσεις των καθοδηγητικών οργάνων και έχει χαρακτήρα σχολιασμού, επικύρωσης ή απόρριψης των προτεινόμενων αποφάσεων, ενώ ρόλος του κλεισίματος είναι να απαντήσει στις τυχόν διαφωνίες που εκφράζονται. Οι τακτικές ΟΒ γίνονται περισσότερο οργανωτικές συζητήσεις για το πως θα υλοποιηθεί το ήδη αποφασισμένο σχέδιο για την περίοδο (πχ. Συντονιστικά ΕΑΑΚ, πορείες κτλ) στην σπουδάζουσα, ενώ στην ΟΝΕ υπάρχει αναγνωρισμένη δυσκολία να συζητούν τακτικά οι ΟΒ χωρίς εισηγητική “αφορμή”. Τροφοδότηση των οργάνων από την κουβέντα των ΟΒ δεν υπάρχει, ενώ εξειδίκευση ή αλλαγή της γραμμής σε επίπεδο βάσης είναι εξαίρεση στην κανονική λειτουργία στην καλύτερη των περιπτώσεων. Η πολιτική γραμμή παράγεται εν πολλοίς στα όργανα, με την κουβέντα να είναι πιο πολιτική, αλλά και καθοριστικότερης σημασίας για το τι θα κάνουμε τελικά, όσο “ψηλότερα” βρισκόμαστε στην ιεραρχία. Αξία έχει πως και τα ενδιάμεσα καθοδηγητικά όργανα, αναλαμβάνουν ρόλο μεταφορέα της γραμμής από τα ανώτερα όργανα, αλλά και επίβλεψης της υλοποίησής της. Δημιουργείται έτσι η στρέβλωση πως ο συντονιστής (που γίνεται καθοδηγητής) είναι κάτι διαφορετικό από τα υπόλοιπα μέλη που στην ΟΒ λέει “τη γραμμή”, όχι την άποψή του και πρέπει να συμμαζεύει τις διαφωνίες.

Ο συγκεκριμένος τρόπος λειτουργίας διευκολύνει και διαιωνίζει έναν ιεραρχικό καταμερισμό όπου τα όργανα είναι οι ειδικοί παραγωγοί πολιτικής γραμμής αντί να συντονίζουν την πολιτική παραγωγή και συζήτηση των ΟΒ. Δημιουργούνται διαφορετικές ταχύτητες στα μέλη της οργάνωσης, με μια ελίτ ειδικών που συζητάει πολιτικά και καθορίζει τη γραμμή και μια μάζα ανειδίκευτων που σχολιάζουν και εφαρμόζουν αυτή τη γραμμή. Τα μελλοντικά στελέχη εκπαιδεύονται για να μπου στα όργανα και πολιτικοποιούνται σε διαφορετική ταχύτητα από την υπόλοιπη ΟΒ, αναπτύσσοντας και τις ανάλογες δεξιότητες που απαιτούνται για να μπορέσουν να παρακολουθούν την πολιτική κουβέντα και να συμβάλλουν από τις θέσεις που αναλαμβάνουν. Αντίθετα, η πολιτικοποίηση των μελών είναι περισσότερο προσωπική τους υπόθεση. Έτσι δημιουργείται μια αντικειμενική διάκριση σε ειδικευμένους multi-taskers με τα συνδικαλιστικά, πολιτικά και οργανωτικά εφόδια που χρειάζονται για να παράξουν αποτελεσματικά τη γραμμή και κόσμο της βάσης που συζητάει συνήθως επί των απολήξεων και τελικά, όντως δεν μπορεί να συμμετέχει ισότιμα στην πολιτική παραγωγή.

Η αποπολιτικοποίηση στην συζήτηση των ΟΒ καταλήγει σε μια παθητική-καταναλωτική αντίληψη για την πολιτική, στην επιλογή έτοιμου πακέτου-πλατφόρμας που εκφράζει περισσότερο τον καθένα. Έτσι η συζήτηση αναλώνεται συχνά σε υπεράσπιση ενός πακέτου απέναντι στα άλλα, χάνοντας δημιουργικά και χρήσιμα στοιχεία των διαφορετικών απόψεων, ενώ παράλληλα, ο/η εκάστοτε διαφωνών/ούσα θεωρείται αυτόματα ακολουθητής της μιας ή της άλλης πλατφόρμας δημιουργώντας κανιβαλικό κλίμα συζήτησης.

Και η “επίσημη γραμμή” λειτουργεί σαν άλλο ένα τέτοιο πακέτο με την υπεράσπισή της να παίρνει συχνά τον χαρακτήρα πίστης ή τυφλής εμπιστοσύνης στα όργανα. Αυτή αποτελεί έκφραση και μιας δεύτερης, ασυνείδητης περισσότερο, πτυχής της λογικής της πειθαρχίας. Η αποτίμηση παίρνει τον χαρακτήρα αυτομαστιγώματος, με το μέλος να ενσωματώνει μια αόριστη ευθύνη για την εκάστοτε αποτυχία ή δυσκολία. Παράλληλα προβάλλεται πως “δεν τρέξαμε αρκετά” σαν το καθοριστικό πρόβλημα αντί να συζητηθούν τα αντικειμενικά

χαρακτηριστικά και αδυναμίες του εκάστοτε σχεδίου. Τελικά, προκρίνεται σαν “φυσιογνωμία κομμουνιστή” μια λογική λειτουργίας καθλωτική για όποια δυνατότητα εξειδίκευσης, διαφωνίας ή αναγνώρισης λαθών στη γραμμή μας.

Τα παραπάνω δεν θεωρούμε πως είναι ζήτημα προσώπων (αν και τα πρόσωπα παίζουν φυσικά ρόλο). Αντίθετα, πηγάζουν από συγκεκριμένες δομές και ιεραρχίες, καταλήγουν δε σε έναν τρόπο λειτουργίας που, ανεξάρτητα από τα εκάστοτε άτομα και την εκάστοτε περίοδο, φέρει αυτές τις προβληματικές. Η αναγνώρισή τους χωρίς υπεκφυγές (και για εμάς στη κατάσταση που περιγράφουμε “το πόσο τρέξαμε” είναι υπεκφυγή) είναι αναγκαίο βήμα για να τις υπερβούμε. Επίσης, η έννοια της πειθαρχίας, η ύπαρξη και λειτουργία των καθοδηγητικών οργάνων δεν είναι αντικειμενικά εμπόδια στην συζήτηση ή γενικά “κακές”. Αντίθετα, πειθαρχία ως συνειδητή στήριξη ενός πολιτικού σχεδίου-προϊόντος συλλογικής επεξεργασίας, όργανα που λειτουργούν ως συντονιστικός ιστός και υπόβαθρο επικοινωνίας και συζήτησης των εκατοντάδων μελών μας, είναι όχι απλά αποδεκτά αλλά αναγκαία.

Οι προβληματικές μας εκφράζονται και εξωτερικά με βροντερό τρόπο. **Βασικότερη είναι η ιεράρχηση που ηθελημένα ή ασυναίσθητα υιοθετούμε, μια ιεράρχηση που φαίνεται πάντα να περιστρέφεται γύρω από τη “σφαίρα της κεντρικής πολιτικής”, και χαρακτηρίζεται από την τάση για μια συνεχή διαπραγμάτευση με τα υπόλοιπα κομμάτια της Αριστεράς.** Η ιεράρχηση αυτή δεν επηρεάζει μόνο την πολιτική γραμμή και λογική μας αλλά και τα καθημερινά “άμεσα καθήκοντα” που μοιάζουν να αφορούν συνεχώς την υλοποίηση και στελέχωση μιας “μεγάλης γραμμής”, σημαντικής και που πάντα έρχεται σε πρώτη προτεραιότητα απέναντι σε οποιαδήποτε άμεσα μέτρα εκδημοκρατισμού και εμβάθυνσης της εσωτερικής και εξωτερικής μας παρουσίας (πόσες φορές λόγω “πίεσης χρόνου” και “άμεσων καθήκοντων” δεν ακυρώνονται συνεδριάσεις των ΟΒ και πολιτικές αποφάσεις προωθούνται χωρίς να συζητηθούν;). **Η πολιτική αυτή λογική μοιάζει να βρίσκεται σε έναν διαρκή πόλεμο θέσεων, να προσπαθεί να “αποκαλύψει” τις αντιφάσεις του αστικού πολιτικού συστήματος με όρους διακήρυξης και να αντικατοπτρίσει την προσπάθεια αυτή στις αντίστοιχες “μεγάλες” κινήσεις σε επίπεδο πολιτικών ελιγμών.** Ακόμα και αν τα αποκηρύσσει, εν τέλει διαμορφώνει πολιτική εκτίμηση και τακτική με βάσει διάφορα μεγάλα κόλπα. Η νοοτροπία αυτή, της κεντρικής εκπροσώπησης εκτός από το ότι μας απομακρύνει από μια επαναστατική πολιτική χειραφέτησης, είναι (ιδιαίτερα στην συγκεκριμένη περίοδο) απόλυτα αναποτελεσματική. Η κατακερματισμένη τάξη και νεολαία αναγνωρίζουμε ακόμα και οι εμείς οι ίδιοι στα ντοκουμέντα μας ότι δεν βρίσκει εκπροσώπηση στο πεδίο της κεντρικής πολιτικής και άρα δε δικαιολογεί τέτοιες επιλογές.

Τα τελευταία δύο χρόνια μια σειρά από τέτοιους ελιγμούς έχουν καθορίσει σε μεγάλο βαθμό την κουβέντα αλλά και την αντιπαράθεση μέσα στην οργάνωση αλλά και σε όλες τις υπόλοιπες οργανώσεις, αγωνιστές και αγωνίστριες της “δικής μας Αριστεράς”. Πρώτο κομμάτι αυτού του παζλ ήταν η διαδικασία της μετωπικής συνεργασίας ΑΝΤΑΡΣΥΑ-ΜΑΡΣ. Η πολύμηνη κουβέντα μεταξύ των διαφόρων αντιπροσωπιών και στελεχών μας κατέληξε στη γραμμή της εκλογικής συνεργασίας η οποία κλήθηκε να επικυρωθεί από έκτακτες συνεδριάσεις των οργάνων λίγο πριν μπει το 2015. Στην απόφαση της ΠΕ που βγήκε μερικές μέρες μετά (4/1/2015) γράφεται το εξής με αφορμή την αντιφατική κατάσταση σχετικά με την συνεργασία εντός της ΑΝΤΑΡΣΥΑ:

“Φαίνεται λοιπόν, ότι δεν υπάρχουν εύκολες συνεργασίες, προνομιακοί σύμμαχοι και τα κριτήρια αριστεροσύνης πρέπει να είναι ακριβολογημένα και στη βάση σταθερών αρχών. Για μας διακηρυγμένη αρχή είναι ότι πολιτική

συμμαχιών κάνεις με προσήλωση στο πρόγραμμα και στη συμβολή αυτής στην προώθηση της γραμμής σου στην περίοδο. Μ' αυτό το κριτήριο τοποθετούμαστε και με αυτό το κριτήριο καλούμε όλους να τοποθετηθούν."

Εδώ φαίνονται αρκετά καθαρά οι λογικές που περιγράφηκαν παραπάνω. Επικρατεί στον λόγο μας μια αντίληψη ότι μια "καθαρή" και με αρχές κεντρική πολιτική παρουσία μπορεί να πετύχει μια σημαντική συσπείρωση δυνάμεων που θα προωθήσει, με την απαραίτητη προσήλωση στο πρόγραμμα, (στοιχείο που θα το σχολιάσουμε παρακάτω) τους στόχους μας στην περίοδο. Στο πλαίσιο αυτό ανεξαρτήτως πραγματικής γείωσης ή σημασίας της όποιας κίνησης κάναμε σε επίπεδο κορυφής, θεωρήσαμε ότι μπορεί αργότερα να την ταιριάζουμε με την παρέμβαση στο κίνημα. **Σε αυτό το κλίμα "έκτακτης ανάγκης" και προκειμένου να πετύχουμε το "σωστό timing" (λογική που εκφράζεται και στην πρόταση των 19 συντρόφων στο συνέδριο) στην πολιτική συγκυρία, παραβλέψαμε τόσο την διπλοένταξη των ΑΡΑΝ και ΑΡΑΣ σε ΑΝΤΑΡΣΥΑ και ΜΑΡΣ, όσο και τη γείωση που έλειπε από το εγχείρημα αυτό. Η αντίληψη ότι λίγο ως πολύ μια μεγαλύτερη συσπείρωση οργανώσεων θα έφερνε σε καλύτερες θέσεις το κίνημα και τη συνείδηση του κόσμου χωρίς να αναφέρεται σε καμιά κίνηση πολιτικής παραγωγής και χειραφέτησης των από κάτω κυριάρχησε και άφησε το στίγμα της και στη συνέχεια των επιλογών μας.**

Χαρακτηριστική συνέχεια αποτελεί το δημοψήφισμα και οι εκλογές που ακολούθησαν. Παρά το γεγονός ότι θεωρούσαμε τον συσχετισμό για τις δυνάμεις της εργασίας ήταν αρνητικός και ότι η οργάνωση του ΝΕΚ και παραπάνω από αναιμική, αναγνωρίσαμε στο δημοψήφισμα ένα καθοριστικής σημασίας πολιτικό ρήγμα το οποίο θα μπορούσε να οδηγήσει σε μια φιλολαϊκή έξοδο από την ΕΕ ή τουλάχιστον το έναυσμα μιας σημαντικής αναμέτρησης στην ταξική πάλη στην Ελλάδα. Φυσικά το αποτέλεσμα του δημοψηφίσματος είχε τεράστια σημασία σαν δείκτης και σαν στόχος για μια αντικαπιταλιστική λογική. Ήταν απολύτως σωστή η επιλογή μας να παρέμβουμε υπέρ του ΟΧΙ αλλά όμως δεν συνοδεύτηκε από την ανάλογη πολιτική εκτίμηση ως προς το ποια θα μπορούσε να είναι η σημασία του για το λαϊκό κίνημα εν κενώ, χωρίς δηλαδή να συνοδεύεται από κάποιο βήμα στη συνείδηση ή στις τάσεις χειραφέτησης του κόσμου σε επίπεδο παραγωγής θεωρίας και προταγμάτων και σε επίπεδο δράσης.

Η πληρέστερη συμπύκνωση αυτής της λογική ήρθε στις εκλογές του Φθινοπώρου του 2015 με αφορμή τη συζήτηση για μια εκλογική συνεργασία με τη ΛΑΕ. Συγκεκριμένα στο διάλογο που άνοιξε εντός της οργάνωσης σχετικά με το κατά πόσο μια συνεργασία με τη ΛΑΕ ήταν σωστή για να εκφράσουμε τις όποιες φωνές αντίδρασης στον ΣΥΡΙΖΑ και την "συστημική μετάλλαξή του". **Το κείμενο "10+1 σημεία για την εκλογική συνεργασία των δυνάμεων του ΟΧΙ μέχρι τέλους" περιέγραψε ακριβώς το πώς το σημαντικότερο ήταν "να καλυφθεί το πολιτικό κενό" που άφησε η απογοήτευση απέναντι στον ΣΥΡΙΖΑ, λογική συνεπής με την πρότερη γραμμή μας σχετικά με τη σημασία των πολιτικών ελιγμών. Με τη λογική του να σωθεί ο κόσμος από την απογοήτευση προσπάθησαν οι σύντροφοι να περιγράψουν μια κίνηση κορυφών και πάλι η οποία θα ενέπνεε και θα έδειχνε ότι κάποιοι κρατούν τη σημαία ψηλά. Στην πραγματικότητα όμως στο βαθμό που η μια ή η άλλη πολιτική κίνηση θα αντιλαμβάνεται ως παραγωγούς της πολιτικής τις οργανώσεις και τις πρωτοπορίες και τους πληττόμενους ως ακολουθητές ή ψηφοφόρους τόσο θα αποτυγχάνει να εμπνεύσει και να σώσει οποιονδήποτε από την απογοήτευση.**

Η ίδια ακριβώς λογική φάνηκε και στην γραμμή για την εκλογική συνεργασία ΕΑΑΚ-ΑΡΕΝ. Μηδενική σχέση με οποιαδήποτε κινηματική διαδικασία, μηδενική ανάδραση με την κατάσταση των συλλόγων και ιεράρχηση που αντιμετώπιζε τη συμφωνία κορυφής μεταξύ κάποιων "στελεχών της ΕΑΑΚ" και κάποιων αντίστοιχων στελεχών

της APEN ως αρκετή και ικανή να ανατάξει την απογοήτευση και τη νηνεμία. **Φυσικά καμία από τις παραπάνω κινήσεις δεν είχε τα αποτελέσματα που ευαγγελιζόταν.**

Η λογική των μεγάλων πολιτικών κινήσεων ακολουθείται και ενισχύεται από φετιχοποιήσεις διαφόρων ειδών. Από τη φετιχοποίηση του timing και των συνδικαλιστικών χειρισμών, στη φετιχοποίηση της “φιλοδοξίας” από μεριάς των πρωτοποριών μέχρι στη φετιχοποίηση του Αντικαπιταλιστικού Προγράμματος Πάλης.

Για το NAP και την νΚΑ το ΑΠΠ λειτουργεί με κάποιο τρόπο σαν ευαγγέλιο. Είναι ένα τρίπτυχο, πεντάπτυχο, δεκάπτυχο και ούτω καθεξής, το οποίο ανάλογα την περίπτωση πρέπει να μπαίνει παντού με θρησκευτική ευλάβεια, καθώς είναι αυτό που θα δώσει την πολιτική καθαρότητα και την πολιτική αποτελεσματικότητα.

Το ΑΠΠ και η λογική μας για το πώς χρησιμοποιείται έχει δύο βασικές στρεβλώσεις:

Αφενός η μορφή του και η εσωτερική του λογική δεν δίνουν την οποιαδήποτε δυνατότητα να επανακαθοριστεί μέσα από τις διεργασίες, τους στόχους, την ιεράρχηση και την ίδια την παραγωγή του κινήματος και της συνειδητής προσπάθειας των από κάτω. Συνέχεια αυτού είναι το να μετράμε και την αξία των διαφόρων εγχειρημάτων με βάση το πόσο προσεγγίζουν τα ντοκουμέντα τους σε αυτό το **κλειστό πρόγραμμα** (αν η όποια διακήρυξη-ντοκουμέντο τα λέει “αρκετά ΝΑΡίτικα” τα πάμε καλά).

Αφετέρου ως εργαλείο έχει διαστρεβλωθεί ως προς τη χρήση του. Από πλαίσιο πάλης που διαμορφώνει την πολιτική δράση στους χώρους και προκύπτει από την αλληλοδιαπλοκή μεταξύ πρωτοπορίας και τάξης με στόχο την ανάπτυξη της συνείδησης (κυρίως) της δεύτερης, γίνεται ένα πρόγραμμα εξουσίας. Διαμορφώνεται μεταξύ των πρωτοποριών σε συναντήσεις κορυφής με στόχο την καλύτερη παρουσία στον στίβο της κοινής γνώμης και της ενδοαριστερής αντιπαράθεσης αλλά βασικά τείνει σε στόχους που εντέλει θα υλοποιήσει, αν όχι κατ’ ανάγκη μια κυβέρνηση, κάποιος πολιτικός φορέας ή κόμμα.

Εύκολα με αυτό τον τρόπο το μέσο μέλος τείνει στον καθαγιασμό οποιασδήποτε πρωτοβουλίας έχει τα “σημεία”, ανεξαρτήτως άλλων κριτηρίων. Κλασσικό παράδειγμα είναι η εκ των υστέρων συζήτηση για τις μετωπικές-εκλογικές συνεργασίες, όπου αντί να αποτιμούμε το ποια είναι η λογική και η χρησιμότητά τους και τι πέτυχαν (αποτιμούμε θετικά τη συνεργασία ΑΝΤΑΡΣΥΑ-MAPΣ ενώ ταυτόχρονα αναγνωρίζουμε τη διπλοένταξη ως προοίμιο της διάλυσης της ΑΝΤΑΡΣΥΑ!), κρίνουμε με βάση το πόσα μπούλετ “πήραμε” στα κείμενα συμφωνίας. Ακόμα και στην περίπτωση της συνεργασίας ΕΑΑΚ-APEN, η πλήρης ανυπαρξία αυτής της συμμαχίας στο κίνημα, η συνειδητή μικροπολιτική προσέγγιση εντός κι εκτός ΕΑΑΚ με εκατοντάδες επαφές κορυφής ακόμα και σε περιπτώσεις όπου ήταν αδύνατη εκ των πραγμάτων η συνύπαρξη (πχ Πολ. Μηχανικοί Αθήνας με τον ΕΓΚΕΛΑΔΟ που είχε ανοιχτά συνδιαχειριστική γραμμή στη σχολή), η απόλυτη παραγοντίστικη διαχείριση βασικά πριν το διήμερο και η λιγότερο σημαντική αλλά ηχηρή αποτυχία στις φοιτητικές εκλογές παραβλέφθηκαν σαν προβλήματα υπό το βάρος του ότι «πήραμε το πολιτικό περιεχόμενο» στην κοινή κεντρική ανακοίνωση.

Τέλος καθοριστικό σύμπτωμα της κατάστασης και σε άμεση σχέση της αντίληψης που επικρατεί για τη σημασία της πρωτοπορίας, αποτελεί και η γραμμική μεταφορά της γραμμής μας στο κίνημα και σε όλες τις πρωτοβουλίες μετωπικές ή μη που παίρνουμε. **Αντιμετωπίζουμε οποιαδήποτε πολιτικοσυνδικαλιστική συσπείρωση ή σχήμα στο οποίο παρεμβαίνει ή συγκροτούμε ως ιμάντα της γραμμής του NAP και της νΚΑ.**

Τον εξέχοντα ρόλο σε αυτή την διαδικασία έχει πάλι το Αντικαπιταλιστικό Πρόγραμμα Πάλης, το οποίο πρέπει να αποτελεί αυτούσιο τις καταστατικές αρχές κάθε εγχειρήματος αλλά και κάθε πολιτικής πρότασης. Από το

πολιτικό πλαίσιο που καταθέτει στις γενικές συνελεύσεις η ΕΑΑΚ, τις πρωτοβουλίες που συγκροτούμε στους συλλόγους, τις δομές αλληλεγγύης , μέχρι τις εργατικές λέσχες και τους χώρους νεολαίας.

Αντίστοιχα αυτό αποκρυσταλλώνεται και στην στάση που έχουμε στο κίνημα. Επιδιώκουμε την πλήρη πολιτική ηγεμονία στους αγώνες που ξεσπούν και πολλές φορές την επιβάλλουμε. Αντίθετα έχουμε φοβερή αδυναμία να μπούμε σε έναν αγώνα που ηγεμονεύει πολιτικά μια άλλη λογική ή ένα άλλο ρεύμα από φόβο μήπως χάσουμε την πολιτική μας καθαρότητα, μήπως ηγεμονευτούμε και εμείς. Αλλά ακόμα από φόβο μήπως δεν καταφέρουμε να σχεδιάσουμε από τα πριν τι ακριβώς χειρισμούς θα κάνουμε, τι τακτικούς ελιγμούς, πώς θα καταλήξει ο αγώνας αυτός. Φοβόμαστε οτιδήποτε διαφορετικό σε επίπεδο μορφής και παρά τα θετικά (αν και μεμονωμένα) προχωρήματα σε επίπεδο γραμμής καταλήγουμε στις ίδιες κλασσικές συνταγές (πχ οι θετικές αναλύσεις που γίνονται για το χαρακτήρα της νεολαίας δεν συνοδεύονται από μια αντίστοιχη αναζήτηση στο επίπεδο της γραμμής παρέμβασης, αντίθετα εμμένουμε σε μια γενική εργατική στροφή και στη σωματειακή συγκρότηση).

Δεν είναι τυχαία η λογική που είχαμε μέχρι τη διάσπαση της ΑΝΤΑΡΣΥΑ, που αξιοποιούσαμε τα σχήματα της ΕΑΑΚ σε ρόλο του λαγού στην εσωτερική της διαπραγμάτευση. Ακόμα κατά αναλογία, με τέτοιο τρόπο τα αντιλαμβανόμαστε. **Τα «μονοτασικά σχήματα» συνειδητά επιλέγουμε να τα διαχειριζόμαστε ως μια ιδεολογική, πολιτική και οργανωτική ιδιοκτησία μας. Αδιαφορούμε για τις ανθυγιεινές οριακές καταστάσεις στο εσωτερικό τους που δημιουργούνται όταν “γίνονται λάστιχο” για να υλοποιήσουν κατά γράμμα κάθε σχεδιασμό της οργάνωσης.** Σπάνια αναμετριόμαστε με το γεγονός ότι μπορεί να μην εκφράζουν και εμπνέουν το ανένταχτο δυναμικό, γιατί στην εσωτερική μας ιεράρχηση υπερσχύει πάντα η προσήλωση στο σχέδιο της οργάνωσης στην ενδο-ΕΑΑΚ διαπάλη και αντιπαράθεση. Η συστηματική προσπάθεια να λένε τα σχήματα της ΕΑΑΚ στα οποία παρεμβαίνουμε το σύνολο της επακριβής τοποθέτησης της νΚΑ, ανεξαρτήτως αν οι ανένταχτοι σχηματίες στοιχειωδώς μπορούν να επικοινωνήσουν με αυτήν, μας έχει κοστίσει δεκάδες αγωνιστές και δυνατότητες στην συγκρότηση του φοιτητικού υποκειμένου. Αυτή η προβληματική δεν περιορίζεται στην ΕΑΑΚ αλλά παρουσιάζεται με διαφορετικά χαρακτηριστικά αλλά και κοινό πυρήνα και σε άλλα εγχειρήματα όπως για παράδειγμα τις εργατικές λέσχες τις οποίες αντιμετωπίζουμε με τρόπο εντελώς διαφορετικό από το αρχικό μοντέλο το οποίο και έχει δώσει τα μεγαλύτερα αποτελέσματα ως τώρα. Η εργατική λέσχη Ν. Σμύρνης δημιουργήθηκε στη βάση των εξής κριτηρίων όπως αυτά περιγράφονταν σε άρθρο στο ΠΡΙΝ:

“ 1. Τεράστια ποσοστά παροπλισμένων εργαζόμενων. 2. Κυριαρχία του ελαστικού εργασιακού μοντέλου. 3. Κοινωνικός κατακερματισμός. 4. Ήττα του συνδικαλιστικού μοντέλου που δημιουργήθηκε στη βάση του ελληνικού «κοινωνικού συμβολαίου». 5. Αδυναμία ενοποίησης και νίκης των αγώνων.”

Η λογική αυτή του πειραματισμού όχι σαν φετίχ με το “καινούριο” αλλά σαν το απαραίτητο στοιχείο για να προσεγγιστεί μια λογική για το κίνημα και την χειραφέτηση της πληττόμενης πλειοψηφίας που θα μπορεί να απαντήσει σήμερα είναι απαραίτητη. **Δεν είναι τυχαίο ότι παρότι η ιδέα για τη συγκρότηση της εργατικής λέσχης δεν προέκυψε από την εσωτερική μας συζήτηση αλλά από πρόταση αγωνιστών στο τοπικό σχήμα, το γεγονός ότι αγκαλιάστηκε και αντιμετωπίστηκε από την τοπική ΟΒ με μια ανοιχτή, ισότιμη λογική έδωσε και δίνει πολύ σημαντικά αποτελέσματα. Θα έπρεπε να έχουμε απορρίψει την ιδέα (όπως και στην οργάνωση ακουγόταν) στο όνομα του ότι κινδύνευε να γίνει ένα εγχείρημα πολιτισμού χωρίς “σκληρό” πολιτικό περιεχόμενο; Προφανώς και όχι. Στη συνέχεια το κείμενο εμβαθύνει:**

“Για τους παραπάνω λόγους, απαιτούνται μορφές και περιεχόμενα τα οποία θα αντιστοιχούν στη νέα ταξική σύνθεση και στην ανάγκη για σταθερή αγωνιστική/ανατρεπτική ενοποίησή της. Το ερώτημα, δηλαδή, είναι: Πώς θα ενοποιηθεί στον αγώνα η κατακερματισμένη εργατική τάξη του μνημονίου;

Σήμερα, η εργατική ταυτότητα και συνείδηση δημιουργούνται σε συνθήκες ελαστικής εργασίας, όπου διαπλέκονται πιο έντονα και με νέους τρόπους οι χώροι και οι χρόνοι της παραγωγής και της αναπαραγωγής της εργατικής δύναμης. Η ανεργία και η εργασιακή επισφάλεια, καθώς και η οπισθοχώρηση των αγώνων και του συνδικαλισμού στον εργασιακό χώρο, φέρνουν στο προσκήνιο τον κοινωνικό χώρο της πόλης. Σε αυτό το πεδίο, αναζητούμε έμπρακτα μια μορφή, η οποία θα αναδεικνύει την εργατική ταυτότητα ως κεντρική -όχι μοναδική- στη ζωή ενός ανθρώπου, θα τη συγκροτεί σε εξω-κρατικό κοινωνικό ιστό και θα προωθεί την ανατρεπτική πολιτικοποίησή της, επιχειρώντας να συμβάλλει στην πολύπλευρη αγωνιστική ενοποίηση της ασύμμετρης και αντιφατικής συνείδησης των εργαζόμενων και των ανέργων.”

Εδώ μπορούμε εύκολα να δούμε και σπέρματα των αναζητήσεων σε επίπεδο θεωρίας και γραμμής που στιγμάτισαν (καλώς) τη νΚΑ και το NAP τα επόμενα χρόνια. Η λογική για τη νέα ταυτότητα, ακόμα και για την ανάγκη για μορφές υβριδικές εκτός των παραδοσιακών, αλλά και φυσικά το ζήτημα της ανεργίας και της ελασταςφάλειας σαν κυρίαρχες εργασιακές προοπτικές. Υπό το πρίσμα της προβληματικής που αναφέρθηκε παραπάνω, ακόμα και οι νεοσυσταθείσες λέσχες κινδυνεύουν από μια φορμαλιστική, άκαμπτη αντιμετώπιση σαν άλλη μια πρωτοβουλία στην οποία πρέπει “να βάλουμε το πρόγραμμά μας” ώστε να πετύχει αποτελέσματα στο κίνημα αλλά και ώστε να είναι χρήσιμη για την ευρύτερη διάχυση της οργάνωσης.

Στόχος του κειμένου δεν είναι απλά να παρουσιαστούν οι προβληματικές. Όλα όσα έχουν αναπτυχθεί παραπάνω αποτελούν για εμάς την αφορμή για να προτείνουμε κάποια γενικά κριτήρια σκέψης τα οποία θεωρούμε ότι μπορούν να αποτελέσουν μια αφετηρία για την αντιστροφή του υπάρχοντος αρνητικού κλίματος που τόσο εντός του NAP, όσο και μέσα στον κόσμο της εργασίας δημιουργεί ένα εξαιρετικά ασφυκτικό κλίμα σε πολλές πλευρές της ανθρώπινης ζωής.

Αρχικά, οφείλουμε να επιστρέψουμε σε μια επίμονη , συστηματική και πολύπλευρη διαδικασία ανάλυσης του σύγχρονου καπιταλισμού, αναγκαία βάση για οποιαδήποτε προσπάθεια συγκρότησης ενός επαναστατικού σχεδίου. Το NAP, όσο και αν είχε συμβάλλει με ριζοσπαστικές αναλύσεις-τομή από τα παραδοσιακά ρεύματα του μαρξισμού, τα τελευταία χρόνια αδυνατεί να περιγράψει (παρά μόνο αποσπασματικά και με ασυνέχειες) την κίνηση-εξέλιξη-προσαρμογή του καπιταλισμού σε αυτή την περίοδο δομικής κρίσης του, κάτι που οδηγεί άλλωστε και στην αδυναμία παραγωγής και εξειδίκευσης του περιεχομένου, την προβληματική ιεράρχηση κτλ.

Η διαδικασία αυτή δεν μπορεί παρά μόνο να περνά μέσα από τις ίδιες τις Οργανώσεις Βάσης, ως βασικό κύτταρο παραγωγής πολιτικής και θεωρίας. Η στροφή αυτή λοιπόν οφείλει να έχει ως θεμέλιο, αυτή την οργανωτική λειτουργία που θα διαπαιδαγωγεί, θα μορφώνει και θα αναπτύσσει όλες τις δεξιότητες και ικανότητες του κάθε μέλους. Αυτός είναι άλλωστε και ο μόνος τρόπος όχι μόνον να μπορέσει η θεωρία να ξεφύγει από την περιοριστική σφαίρα των «ειδικών» (οι οποίοι δεν έχουν μάλλον και τη δυνατότητα παραγωγής των τέλειων επεξεργασιών, όσο έξυπνοι και ικανοί αν είναι -αυτό είναι δουλειά του συλλογικού διανοούμενου), αλλά και να οδηγήσει στην δημιουργική αξιοποίηση των διαφορετικών απόψεων και

διαφωνιών. Σε μια κατεύθυνση διαρκούς εμβάθυνσης και ενεργούς δραστηριότητας και προσφοράς, και όχι μιας απλής «επιλογής» της τάδε ή της δείνα άποψης ή πλατφόρμας.

Όλα τα παραπάνω σε κάθε περίπτωση πρέπει να προσανατολίζονται στον τρόπο με τον οποίο η ίδια η πληττόμενη πλειοψηφία θα μπορέσει να γίνει η ίδια παραγωγός πραγματικά επαναστατικής πολιτικής και θεωρίας, να κατακτά βήμα-βήμα (αλλά και με άλματα) τη δυνατότητα ανάπτυξης αυτής της δράσης που την φέρνει πιο κοντά στην χειραφέτηση της. Με λίγα λόγια, δεν πρέπει να ξεχνάμε τον καθοριστικό ρόλο που έχει η ίδια η τάξη για την χειραφέτηση και την ελευθερία, όταν σχεδιάζουμε τα επόμενα βήματα οικοδόμησης, παρέμβασης και δράσης.

Τέλος, τα παραπάνω κριτήρια νομίζουμε ότι μπορούν να συμβάλουν στη συζήτηση που πρέπει να συνεχιστεί την επόμενη μέρα του συνεδρίου. **Και να συνεχιστεί, όχι απλά με ορίζοντα το συνέδριο του NAP, αλλά σε τελική ανάλυση, με ορίζοντα τις μάχες που πρέπει να δώσουμε με ορίζοντα την απελευθέρωση του ανθρώπου από την εκμετάλλευση, την καταπίεση και τον καταναγκασμό.**

Συντροφικά,

Δαγκλής Φάνης	ΟΝΕ Αθήνας, ΟΒ Δυτικών
Δημόπουλος Γιάννης	Οργάνωση Σπουδάζουσας Αθήνας, ΟΒ ΕΜΠ2
Δημόπουλος Δημήτρης	ΟΝΕ Αθήνας, ΟΒ Νοτίων
Λουμάκου Ευαγγελία	Οργάνωση Σπουδάζουσας Αθήνας, ΟΒ ΦΛΣ
Μουλός Χρήστος	Οργάνωση Σπουδάζουσας Αθήνας, ΟΒ ΓΠΑ
Τσίλιας Ορφέας	Οργάνωση Σπουδάζουσας Αθήνας, ΟΒ ΕΜΠ1
Φαμέλης Παναγιώτης	Οργάνωση Σπουδάζουσας Αθήνας, ΟΒ ΕΜΠ1